

Anarhistička biblioteka

Anti-Copyright

All The King's Men

Situacionistička internacionala

Situacionistička internacionala

All The King's Men

1963.

„All the King's Men“ (Guy Debord i Raoul Vaneigem),

Internationale situationniste, br. 8, januar 1963.

Časopis Gradac (Čačak) br. 164-165-166,

Situacionistička internacionala, izbor tekstova, 2008, str. 153–156.

Guy Debord, „Précisions sur 'Tous les hommes du roi'“, 1964,

Oeuvres, Gallimard, 2006, str. 620–622.

(Neobjavljen tekst; preveo AG, 2017.)

Preveli: Miodrag Marković (2008) i Aleksa Golijanin (2008, 2017).

<http://anarhija-blok45.net1zen.com>

anarhisticka-biblioteka.net

1963.

Sadržaj

All the King's Men	5
„Svi kraljevi ljudi“: odgovor kritičarima	12
Prolog	12
Neka razjašnjenja u vezi s tekstem „Svi kraljevi ljudi“ . . .	13

ničke sisteme iz devetnaestog veka gleda kao na danas usvojene doktrine, konačno zaokružene, kao na autonomne konstrukcije izvan istorije; i koje, treba i to primetiti, nikada nisu bile shvaćene. Ali, nema ničeg pogrešnijeg, radikalnije stranog suštinskom smislu našeg teksta od eklektičkog zaključka kako makar imamo „slobodu da uzmemo delove koje nas zanimaju i ostavimo ostalo“.

Kao što smo pisali u jednom od prethodnih brojeva časopisa *Situacionistička internacionala*, „tehničari jezika nikada neće razumeti ništa osim jezika *tehničke* (...) komunikacija se oduvek mogla naći samo u zajedničkim akcijama.“³ Ta debata pati od još jedne slabosti svojstvene raspravama između specijalista: iznose se različite pozicije, ali suprotnosti se nikada ne izvode do kraja; one se učtivo zamagljuju; sve ide ka nekom neutralnom zaključku. Pravo razumevanje ne zanima nikog, zato što od njega tu nema nikakve koristi. Na put ka razumevanju našeg teksta ukazao je, međutim, jedan od sagovornika, koji je primetio: „To je, u isto vreme, manifest i primer onoga što manifest nastoji da postigne. On se mora prihvatiti ili u vlastitim okvirima ili nikako.“

Izvedimo zaključak o ovoj stvari: pretpostavlja se da neke teškoće u debati o ovom tekstu potiču od prevoda Dejva Arnota. Verujem da je prevod dobar. Moram priznati da se i na francuskom ovaj tekst uglavnom smatra opskurnim. Mislim da je razlog tome ne-uoobičajen stepen jasnoće koji uspeva da postigne. Neko ko ne može da, na metodološkom planu, shvati i podrži prividnu nelogičnost moje prethodne propozicije, sigurno ne može da shvati ni situacionističku teoriju. Niti, što je još ozbiljnije, da radi na preobražaju postojećih uslova našeg života.

Gi Debor, za časopis *Tamesis*,
jun ili juli 1964 (tekst je ostao neobjavljen).

³ „Communication prioritaire“, *Internationale situationniste* no 7, april 1962. Videti prevod, „Prioritetna komunikacija“, <http://anarhija-blok45.net/1zen.com> ili <http://anarhisticka-biblioteka.net/library/situacionisticka-internacionala-prioritetna-komunikacija>.

All the King's Men

... ni svi kraljevi ljudi...¹

Problem jezika se nalazi u središtu svih borbi koje se vode između zagovornika postojećeg otuđenja i onih koji se zalažu za njegovo ukidanje: on se ne može odvojiti od terena na kojem se odvijaju ti sukobi. U jeziku živimo kao u zagađenom vazduhu. Za razliku od onoga što misle neki ljudi od duha, reči se ne igraju. One ne vode ljubav, kako je to verovao Breton, izuzev možda u snovima. Reči *rade* i to u korist vladajuće organizacije života. A opet, nisu robotizovane; na veliku žalost teoretičara informacija, same reči nisu „informatičke“; u njima se manifestuju neke sile koje lako mogu da izigraju i najpreciznije proračune. Reči koegzistiraju s vlašću, one s njom uspostavljaju odnos sličan onom između vlasti i proletera (u klasičnom i modernom značenju tog pojma). Uposlene *skoro* sve vreme, neprestano izrabljivane (u svom punom značenju ili u celosti lišene značenja), one ipak delimično ostaju radikalno strane.

Vlast daje rečima samo lažne isprave; ona ih primorava da nose propusnice, određuje im mesto u proizvodnji (gde neke od njih oči-

¹ Naslov teksta, u originalu na engleskom, potiče iz popularne engleske zagonetke za decu, *Humpty Dumpty*: „Humpty Dumpty sat on a wall, Humpty Dumpty had a great fall. All the king's horses and all the king's men, Couldn't put Humpty together again.“ Odgovor glasi: jaje. Hampti Dampti (jaje) je sedeo na zidu i pao. I onda ga „ni svi kraljevi konji, ni svi kraljevi ljudi“ nisu mogli ponovo sastaviti. Luis Kerol uvodi Hamptija Damptija u priči *Alisa u zemlji s one strane ogledala* (Lewis Carrol, Lewis Carroll, *Through the Looking-Glass, and What Alice Found There*, 1871); u postojećem prevodu Ivane Milankove (Nolit, Beograd, 1993), „Jajčić Ovalčić“, što ima veze s načinom na koji Hampti Dampti objašnjava Alisi svoje ime (str. 93). (Prim. AG)

to rade prekovremeno) i isplaćuje im nadnice. Mora se priznati da nema ničeg neozbiljnog u rečima Kerolovog Hamptija-Damptija, koji kaže da je u sporu oko načina korišćenja reči najvažnije „znati ko je gazda – to je sve“.² Kao društveno odgovorni poslodavac, on dodaje kako plaća dvostruko onim rečima koje koristi više od drugih. Fenomen *nepokornosti* reči, njihovo dezertstvo i otvoreni otpor koji se manifestuju u celoj modernoj literaturi (od Bodlera, do dadaista i Džojisa), trebalo bi isto tako shvatiti kao simptom sveobuhvatne revolucionarne krize ovog društva.

Kontrolisan od vlasti, jezik uvek označava sve drugo samo ne autentični doživljaj. Upravo tu počiva mogućnost njegovog potpunog osporavanja. Zbrka u organizaciji jezika je poprimila takve razmere da se komunikacija koju vlast nameće razotkriva kao laž i prevara. Zametak kibernetičke vlasti uzalud nastoji da jezik potčini mašinama kojima raspolaže, kako bi od informacije napravio jedini oblik komunikacije. Otpori se javljaju čak i na tom polju, tako da bismo elektronsku muziku s pravom mogli smatrati pokušajem (nesumnjivo dvosmislenim i ograničenog obima) da se odnos dominacije ukine i mašine iskoriste na dobrobit jezika. Opozicioni front je zapravo mnogo širi i daleko radikalniji. On se protivi svakoj jednosmernoj „komunikaciji“, bilo u klasičnoj formi umetnosti, bilo u modernoj formi informatike. On se zalaže za uspostavljanje komunikacije koja će ukinuti svaku odvojenu vlast. Tamo gde postoji komunikacija, nema države.

Vlast živi od krađe. Ona ništa ne stvara, ona preuzima. Kada bi ona određivala značenje reči, više ne bi bilo poezije, već samo ko-

---

² Kod Kerola, nešto drugačije, u smislu, koja od reči treba da bude gazda: „Problem je jedino u tome – upleo se Jajčić Ovalčić – koja od njih treba da postane gospodar. Eto toliko!“ (Luis Kerol, *Alisa u svetu s one strane ogledala*, str. 99.) U originalu: „The question is’, said Alice, ‘whether you can make words mean so many different things.’ The question is’, said Humpty Dumpty, ‘which is to be master – that’s all.’“ Debor i Vanegem, autori teksta, verovatno su se držali samo francuskog prevoda: „... de savoir *qui* sera le maître, un point c’est tout (znati ko će biti gazda, to je sve)“.

gleda da kvalitativni nivo na kojem su, tokom istorije, male grupe postavljale određena pitanja ne dopušta numeričko poređenje tih grupa s *prividnom* težinom milionskog članstva T. U. C. (Trade Union Congress) ili čak sa hiljadama univerzitetskih profesora iz zapadne Evrope.

Samo se sa isključivo specijalističkog stanovišta ovom tekstu može zameriti kako najpre govori o jeziku, „da bi se onda prilično brzo udaljio od njega“. Zapravo smo do samog kraja o problemu jezika govorili s jedinog stanovišta s kojeg se jezik može shvatiti: sa stanovišta društveno-kulturne celine. Da smo, umesto toga, ostali na pitanju „jezičkog autoriteta“, tek onda bismo se udaljili od stvarnosti našeg predmeta.

Sigurnost koju uliva neka kulturna specijalizacija, koju određena epoha priznaje, izražava društvenu stabilnost koju vladajuće sile nastoje da održe. Društveni izbor u korist takve stabilnosti vrlo lako može pratiti prekomerni, gotovo automatski teoretski izbor u prilog ukupne stabilnosti. Specijalisti su toliko skloni da stabilnost svoje specijalizacije vide kao večnu, da zaboravljaju istoriju, čak i u analizi teksta koji je na najjasniji mogući način smešten u istorijsku perspektivu. Prigovor zbog našeg (navodnog) viđenja poezije Poupa i Drajdena² uopšte ne mari za činjenicu da smo govorili o *modernoj* poeziji (to jest, o iščezavanju same poezije), tako što smo svemu pristupali iz ugla sadašnje epohe i opšte revolucije koju ta epoha nosi u sebi. Prema tome, zaista je neverovatno da se u našem tekstu vidi negacija revolucionarne dinamike unutar samog društva.

Pokušaji da se utvrdi koja je doza stare ideologije (kod SI) dominantna, da li je to marksizam ili anarhizam, potpuno je uzaludan posao, zato što takvo vaganje etiketa govori da se na te prevrat-

---

² Koji se u tekstu ne spominju eksplicitno; verovatno odgovor na kritike zbog pasusa u kojima se govori o „staroj poeziji“ i njenim „konzervatorima“ („All the King’s Men“, pri kraju teksta, pasusi koji počinju sa „Poezija sve više i sve jasnije postaje prazno mesto, antimaterija potrošačkog društva...“ i „Ne smemo ostaviti neraščišćenom ulogu ‘konzervatora’ stare poezije...“.

ul Vanegem). Mislim da mogu reći da nismo nastojali da Hamptiju Dampciju pridamo neko specifično simboličko značenje. Pošto smo citirali prosvetljujuću frazu Luisa Kerola o *gazdama* jezika,¹ ceo članak smo stavili ispod stihova pesme, koja je već poslužila kao naslov za film Roberta Rosena (Robert Rossen, *All the King's Men*, 1949), u Francuskoj preveden kao *Les Fous du roi* (Sve dvorske lude). Pošto smo u isto vreme ukazali na budalaštine nekih „informatičkih“ teoretičara, kao poseban aspekt njihovih funkcija zabavljača i savetnika u službi moći, nismo smatrali da je neophodno tražiti neke suptilnije korelacije.

Da bismo ostali u srcu ovde razmatranog problema – jezika i komunikacije – bolje je ograničiti se na najopštije pitanje: zašto nisu bili u stanju da pročitaju naš tekst? Mislim da ta nemoć izvire iz sklonosti da se na specijalistički način pristupi tekstu koji odbacuje upravo takav, specijalistički pristup.

Iz te specijalizacije, koja svojim misaonim metodom i samim ograničenjima svog znanja, savršeno predstavlja učesnike u debati, izviru sve greške u razumevanju detalja. Na primer, ako je neko paradoksalna ideja da se revoluciju mora „izvesti mimo svake vlasti“, političke ili lingvističke, onda je jasno da on vidi naopako i stvarni svet i stvarnu misao u tom svetu. Slično tome, da bi se u našem tekstu otkrila rešenost za prethodnim i autoritarnim određivanjem „kojoj vrsta reči i kojoj igri ideja (...) treba dopustiti da postoje“, on se mora gledati u izokrenutom ogledalu neke specijalizacije: u ogledalu jednostrane kulturne edukacije, monopola nad emisijom kulturnih dobara. I opet, slično tome, raspravlja se o modalitetima u kojima zahtevamo da se „opisuje“ autentično iskustvo, iako nikada nismo pridavali nikakav značaj opisivanju života već, naprotiv, samo tome da se on promeni!

Spekulacije o broju situacionista takođe mi izgledaju nebitne. Mislim da situacionista, do sada, još nije bilo sedamdeset, kao što znam i da smo imali mnogo više od tri isključenja. Međutim, iz-

¹ „All the King's Men“, drugi pasus.

risnih „informacija“. Opozicija ne bi mogla da se izrazi kroz jezik, svaki vid otpora bio bi neverbalan, čisto letristički. Šta je drugo poezija, ako ne revolucionarni trenutak sâmog jezika, koji se kao takav ne može razdvojiti od revolucionarnih trenutaka istorije i od istorije ličnog života?

Čelični stisak kojim vlast drži jezik može se uporediti sa onim kojim drži totalitet. Samo jezik lišen svakog neposrednog dodira s totalitetom može poslužiti kao osnova za informacije. Informacija je poezija vlasti, antipoezija zakona i poretka, posredovano krivotvorenje postojećeg. I obratno, poeziju bi trebalo shvatiti kao neposrednu komunikaciju unutar stvarnosti i njenu stvarnu promenu. Ona nije ništa drugo do oslobođeni jezik, koji je povratio svoje bogatstvo. Pošto je raskrstio s rigidnim značenjima, prigrlio je reči, muziku, krike, gestove, slikarstvo, matematiku, činjenice. Poezija, dakle, zavisi od bogatstva života i od mogućnosti njegove *promene* na datom nivou društveno-ekonomskih odnosa. Nepotrebno je naglašavati da je odnos između poezije i njene materijalne baze interaktivan i da se ne svodi na jednosmernu subordinaciju.

Ponovno otkrivanje poezije može se odvijati uporedno s ponovnim izmišljanjem revolucije, o čemu svedoče neke faze meksičke, kubanske i kongoanske revolucije. Ali, nezavisno od revolucionarnih perioda u kojima se mase preobražavaju u pesnike na delu, reklo bi se da su manje grupe koje se upuštaju u poetske avanture jedina mesta gde se može otkriti totalitet revolucije, kao još neostvarena, ali bliska mogućnost, slično senci neke odsutne osobe. Zato je ono što ovde nazivamo poetskom avanturom uvek hirovito i opasno, u svakom slučaju, *nikad izvesno* (štaviše, to je skup ponašanja koja su u datoj epohi *skoro neostvariva*). Jedino što sa sigurnošću možemo reći jeste da lažna, zvanično priznata i dopuštena poezija ne predstavlja poetsku avanturu ove epohe. Ako je nadrealizam, u vreme kada je napadao represivni poredak kulture i svakodnevice, prikladno definisao svoj arsenal oružja kao „poeziju, po potrebi lišenu pesama“, situacionističkoj internacionali je danas potrebna poezija koja će *morati* da bude lišena pesama. Sve što smo rekli o

poeziji nipošto ne važi za retardirane reakcionare koji se bave nekakvom neoversifikacijom, makar u okviru nekih novijih modernističkih formalizama. Minimalni zahtevi programa za ostvarenje poezije podrazumevaju istovremeno i nerazlučivo stvaranje događaja i njihovog jezika.

Svi zatvoreni jezici – neformalnih grupa mladih; današnje avangarde, koja nastoji da ga razvije za internu upotrebu, u periodu potrage i vlastitog definisanja; jezici prethodnih epoha, prenošeni u obliku objektivne poetske produkcije, kao „trobar clus“ ili „dolce stil nuovo“³ – nastojali su da, s manje ili više uspeha, ostvare neposrednu, transparentnu komunikaciju, uzajamno prepoznavanje i saglasnost. Ali, slični pokušaji su ostali ograničeni na manje, uglavnom izolovane grupe. Događaji koje su one mogle da stvore, svetkovine koje su priređivale za svoju dušu, morale su po prirodi stvari ostati svedene na veoma uske okvire. Jedan od zadataka revolucije biće udruživanje takvih sovjeta ili *saveta za komunikaciju*, kako bi se svugde ostvarila neposredna komunikacija, koja neće imati potrebe za protivničkom komunikacionom mrežom (to jest, za jezikom vlasti) i tako biti u stanju da svet preobražava po svojoj želji.

Nije reč o tome da se poezija stavi u službu revolucije, već da se revolucija stavi u službu poezije. Jedino tako revolucija neće izdati sopstveni projekat. Nećemo ponoviti grešku nadrealista stavljajući se u službu revolucije u času kada ove više nema. Vezujući se za uspomenu na delimično izvedenu i brzo dokrajčenu revoluciju, nadrealizam se ubrzo izmetnuo u reformizam vladajućeg spektakla, kritiku nekih njegovih formi, koja se razvijala u okviru vladajuće organizacije samog spektakla. Nadrealisti su izgleda prevideli činjenicu da svako interno poboljšanje i modernizaciju spektakla, vlast prevodi na sopstveni kodirani jezik, za koji jedino ona poseduje šifru.

³ *Trobar clus*: trubadurske pesme; *dolce stil nuovo*: italijanska poetska škola iz XIII veka. (Prim. MM)

i taj centar vlasti. I to je razlog zašto je autor anarhističan, na način koji, koliko je meni poznato, nije odavno bio formulisan... Da li taj gospodin pokušava da teleškopski sažme marksističko viđenje društvene revolucije, tako što svesno uvodi narednu fazu u sadašnjost, tako što pokušava da poeziju opet učini korisnom, recimo, iz perspektive dvadeset prvog veka? Rekao bih da je tako... Članak razvija ceo niz argumenata, ali samo na površan način. To je, u isto vreme, manifest i primer onoga što manifest nastoji da postigne. On se mora prihvatiti ili u vlastitim okvirima ili nikako.“ – Profesor Bolton

Neka razjašnjenja u vezi s tekstom „Svi kraljevi ljudi“

Diskusija koja je usledila u martovskom broju časopisa *Tamesis* (London, 1964), o stavovima situacionističkog pokreta iz teksta „Svi kraljevi ljudi“, bila je donekle konfuzna; ne može se reći da je dovela do nečeg značajnog, bilo u pogledu pozitivnog razumevanja tih teza ili njihovog eventualnog odbacivanja.

Nema sumnje da je, pre prvih reakcija na ono što remeti miran san jedne epohe, stav koji preovlađuje među intelektualcima, kao najlakši i najrašireniji, ćutanje, koje se obično pravda činjenicom da oni zapravo i nisu čuli za ta pitanja, jer još nisu postala javna. U svakom slučaju, moramo uvažiti dobru volju onih koji su se uopšte potrudili da u ovom trenutku komentarišu ili kritikuju naše stavove, i koji su tako istovremeno preuzeli rizik pogrešnog tumačenja. Ali, na glavne razloge za te greške treba i ukazati.

Mogle bi se ispraviti razne nepreciznosti iz rasprave objavljene u *Tamesisu*, uprkos vrlo istančanim razmatranjima određenih detalja: kao što je, na primer, potraga za preciznim značenjem lika Hamptija Dampcija. Ja sam jedan od autora tog teksta (drugi je Ra-

„Svi kraljevi ljudi“: odgovor kritičarima

Prolog

Odlomak iz teksta (pregleda zbivanja) „Les mois les plus longs (Najduži meseci)“, *Internationale situationniste* br. 9, avgust 1964:

Posle objavljivanja teksta „All the King’s Men“, u engleskom časopisu *Tamesis* (mart 1964), u prevodu Dejvida Arnota (David Arnott), dvojica profesora sa Univerziteta u Redingu izneli su u istom broju svoje komentare o njemu, na jasno različitim nivoima nerazumevanja.

„... ti ljudi, koji u nekim svojim ispoljavanjima, izgledaju više kao anarhisti iz devetnaestog veka. Mislim da ih ima oko sedamdeset i da su se raširili u preko trideset zemalja. Troje članova je već bilo isključeno, zbog devijacija u stavovima ili iz drugih razloga... I to bi, sa određenog stanovišta, moglo biti ono najoriginalnije, naime, da se revolucija mora izvesti mimo vlasti (ne samo vlasti jezičkih autoriteta i eksperata već i bez autoriteta vlade – dakle, praktično bez bilo kakve političke organizacije). Na osnovu toga se može reći da je taj pamflet osmišljen na potpuno anarhistički način.“
— Profesor Lukas (Lucas)

„Ali, fraza *ono što je dopušteno* podrazumeva da postoji neko ko dopušta, a autor očigledno želi da odbaci čak

Svaka revolucija se rađa kroz poeziju i isprva se stvara s poetskom žestinom. To je fenomen koji su prevideli i nastavljaju da previđaju teoretičari revolucije (on se i ne može razumeti ako ostajemo pri starom shvatanju revolucije ili poezije), ali njega veoma dobro oseća većina kontrarevolucionara. Poezija im zadaje strah; kad god se pojavi, oni nastoje da je se otarase svim mogućim egzorcizmima, od autodafea, do bavljenja pûkim stilom. Prava poezija, koja „pred sobom ima svo vreme ovog sveta“, nastoji da celinu tog sveta i celu budućnost preuredi u skladu sa svojim potrebama. Dok traje, ona ne zna za bilo kakve kompromise i ponovo vraća u igru neizmirene istorijske račune. Furije i Pančo Vilja, Lotreamon i *dinamiterosi* iz Asturije (čiji potomci danas smišljaju nove forme štrajka), mornari iz Kronštata ili Kila, kao i svi oni koji se širom sveta, s nama ili bez nas, pripremaju za pokretanje dugotrajne revolucije, istovremeno su i vesnici nove poezije.

Poezija sve više i sve jasnije postaje prazno mesto, antimaterija potrošačkog društva, pošto sâma nije potrošačka materija (u skladu s modernom definicijom potrošačkog predmeta, koji ima odgovarajuću vrednost za pasivnu masu izolovanih potrošača). Poezija ništa ne znači kada je citiramo, ona se mora *divertirati* (détournement; skretanje, diverzija) kako bi ponovo bila vraćena u igru. Izučavanje stare poezije nije ništa drugo do univerzitetska disciplina koja dobro odslikava funkciju univerzitetskih institucija. Istorija poezije time postaje samo bekstvo od poezije istorije – pri čemu ne mislimo na spektakularnu istoriju vladalaca, već na istoriju svakodnevnog života i njeno moguće proširenje na istoriju i ostvarenje svakog pojedinačnog života.

Ne smemo ostaviti neraščišćenom ulogu „konzervatora“ stare poezije, koji rade na njenom širenju isto kao što država, iz sasvim drugih razloga, radi na iskorenjivanju nepismenosti. Ti ljudi su samo posebna vrsta muzejskih konzervatora. Normalno je da se širom sveta čuva ogromna količina poezije, ali nigde ne postoje mesta, prilike i ljudi koji bi je oživeli, preneli drugima i iskoristili je. Priznajemo da bi se to moglo izvesti jedino *divertiranjem*, pošto

je razumevanje drevne poezije otežano, bilo usled gubitka starih ili sticanja novih saznanja, bilo što se prilikom svakog njenog ponovnog otkrivanja ona smešta u kontekst događaja koji joj pridaju sasvim novo značenje. U svakom slučaju, tamo gde je poezija moguća, ne bi se trebalo baviti restauracijom starih poetskih promašaja (pošto su ti ostaci poetske istorije okrenuti naglavačke, pretvoreni u uspehe i pesničke spomenike). Takva situacija, sasvim prirodno, zahteva komunikaciju i priliku da trijumfuje *sopstvenom poezijom*.

Dok poetska arheologija na gramofonskim pločama objavljuje izbor iz stare poezije, koju će za novu vrstu nepismenih slušalaca, proizvođa modernog spektakla, recitovati specijalisti, informatičari su se poduhvatili zadatka da nas liše svih „prekomernosti“ slobode, kako bi se ubuduće *prenosila samo naredjenja*. Teoretičari automatizacije otvoreno nastoje da proizvedu automatsko mišljenje, fiksiranjem ili eliminisanjem svih promenljivih veličina u životu i jeziku. Pri tom neprestano zapadaju u neprilike! Mašine za prevođenje, na primer, koje omogućavaju planetarnu standardizaciju informacija kao i informatičku reviziju prethodnih kultura, postaju žrtve vlastitog programiranja koje nije u stanju da izađe na kraj s novim značenjem neke reči ili s njenom starom dijalektičkom ambivalentnošću. Zato vitalnost jezika – koja prati svaki napredak na teoretskom planu („Ideje se menjaju, a s njima i značenje reči“) – biva prognana iz mehaničkog polja zvaničnih informacija. Ali, to istovremeno znači da se slobodna misao može organizovati u tajnosti, kako bi se zaštitila od informatičkih policijskih tehnologija. Isto važi i za postragu za jednoznačnim signalima i trenutnu binarnu klasifikaciju, koja je očigledno povezana sa strukturom postojeće vlasti. Čak i u svojim najsumanutijim formulacijama, teoretičari informacija su samo nezgrapni vesnici patenata za budućnost, za koje su se opredelili, istih onih koje oblikuju i dominantne sile sadašnjeg društva: patenata za jačanje kibernetičke države. Oni su vazali gospodara tehnokratskog feudalizma, koji se upravo uspostavlja. U njihovim lakrdijama nema ničeg naivnog; oni su dvorske lude.

Izbor između informatike i poezije nema nikakve veze s poezijom prošlih vremena, isto kao što se nijedna varijanta klasičnog revolucionarnog pokreta ne može smatrati realnom alternativom vladajućoj organizaciji života. Takvo razmišljanje navodi nas da objavimo potpuno ukidanje poezije u njenim starim formama (u kojima se proizvodila i konzumirala) i najavimo njen povratak u neočekivanim i operativnim formama. Od naše epohe se više ne očekuje da *piše poetske zadatke*, već da počne da ih izvršava.

SI br. 8, 1963.